

chhavo si thagarno, zlatnone balentsa, zlatos? A kiya si ti romni! A kiya duy kurvws pishinde tuke lila – phenel – chi byandyas maymunka! Na pre-pel manushes. A kale duy zhuvlya. Aki, opravine tu lentsa. Upre na mangav te mukes len. Mangava te mudares len!

Li o chhavo prwsninel len hari gazi, del len yag. Thabile. Togava khidela pe romnyasa thay pe chhaventsa. Zhi katka achhyola. Akana zhivinela ando mori, tele.

ЗЛАТНОТО МОМЧЕ

Имало едно младо момче. Щяло да ходи Войник. Оставило жена си в положение.

Ай, минало време. Имало две сестри. Те искали момчето, но то се оженило за жена си и тя била в положение. Родила тя златно момче със златни коси.

Отишли тези сестри, Взели писмата им. Прочели какво пишел Войникът, а на нея написали друго писмо.

Когато се родило момчето, неговият баща, нейният свекър, се радвал много.

И тези сестри Взели и неговото писмо и видели, че там пишело: „Синко, имаш златен син“. Те написали: „Имаш син – не се познава човек ли е... човек ли е, звяр ли е!“. И изпратили писмото на момчето. Момъкът го прочел. „Брей-й-й!“ Пишело в писмото му: „Веднага да го махнете, през нощта. На нея главата ѝ ще взема!“.

Свекърът видял писмото: „Защо ли иска да убие жена си и детето?“. Написал му писмо, но в отговор получил: „Ще те заколя и тебе!“.

И баща му взел, че направил една голяма бъчва, каца направил. Турил вътре майката и момчето. Сложил им хляб, едно-друго. Бутнал кацата в морето и вълните я отнесли.

Добре, ама в морето имало един добър старец. Като видял бъчвата, рекъл: „Ако е имане – хич да не идва към мене, ако е не-